

En ollut kuvitellut tapaavani ketään miestä näin, en unissanikaan. Patrik oli ruotsalainen ja naimisissa, ilmeisen rikas ja vähän ylimielinen. Hän lähetti minulle ensin flirtin netissä, varattujen treffisivustolla. Kun en reagoinut siihen mitenkään, hän kokeili seuraavaksi suomenkielistä viestiä. Luin sen lyhyen tunnustelun puolihuolimattomasti ja kävin katsomassa hänen profiiliaan. Eläkeikää lähestyvä, pitkä ja liikunnallinen yrittäjä etsi keski-ikäisistä naisista ”jotain lyhytaikaista, jotain pitkäaikaista, kaikki mikä antaa jännitystä elämään”. Profiilikuvasta oli pää leikattu pois, mutta tyylikäs tumma puku treenatun vartalon päällä puhui omaa kieltään. Hän oli monesta muusta kaltaisestaan poiketen sentään vaivautunut kuvailemaan itseään, joten kopioin ruotsinkielisen tekstin suoraan Googlen kääntäjään. Hän halusi uskoa, että jostain löytyisi vielä intohimoa kuolleen avioliiton vastineeksi ja totesi havahtuneensa asiaan melkein liian myöhään. Ihan kuin minä, ajattelin. Lukiomme tiukkanutturainen ruotsin opettaja tuskin opetti meille aikoinaan, mitä tarkoittaa ”söker inte bara pang på sex”, mutta asia tuli selväksi. Tällainen ihmeuros vetoaisi varmasti moneen naiseen, mikäli tarinassa nyt oli totta edes siteeksi. Viisikymppisenä, eronneena ja puutteessa olevana naisena olin jo vähän epätoivoinen, mutta pidin silti varani. En halunnut enää ketään passattavaa riesoikseni, kun olin lopultakin päässyt eroon saamattomasta miehestäni. Hänen suurin saavutuksensa sänkykamarissa oli tyttäreemme, eikä hän sen koommin ollut enää nysällään maaliin tähdännytkään. Patsasteli vain isän roolissaan ja esitteli Lilliä ympäriinsä kuin kantakirjasikkaansa. Minut heitettiin syrjään heidän riennoistaan, mutta se sopi minulle hyvin. Uppouduin uraani ja harrastuksiini niin täysin, etten kokonaiseen vuosikymmeneen huomannut seksin puutetta ollenkaan. Kun beesien maxisloggieni alla sitten lopulta alkoi kihelmöidä, Tauno ei saanut vehjettään toimimaan edes Viagralla. Seksi jätettiin lopulta sanattomalla sopimuksella telakalle ja vielä kitkuteltiin toinenkin vuosikymmen yhdessä. Kunnes viime kesänä, ihan yks kaks, sain tarpeekseni hänestä, ja muutin pois. Ajattelin etsiä uuden miehen vanhanaikaisesti lavatansseista, mutta tarjonta tämänikäiselle naiselle oli kovin vaatimatonta. Löysin vain alkoholisoituneita etävanhempia, hylättyjä miesriepuja ja leuhkoja narsisteja. Monet heistä olisivat kernaasti muuttaneet kanssani yhteen, mutta minä kavahdin vakiintumista. Sitten työkaverini kuiskutti minulle tästä treffipalstasta, jossa olisi vain varattuja miehiä eikä mitään vaaraa ripustautumisesta. Nimettömänä ja täydellä luottamuksella, kuten sivustolla mainostettiin. En ehkä löytäisi sieltä rippipappiani, mutta ei ollut väliksikään. Varmuuden vuoksi valehtelin profiilissani olevani naimisissa, mutta muuten yritin antaa itsestäni totuudenmukaisen kuvan. En kuvitellut herättäväni kummoista kiinnostusta ylimääräisten kilojeni ja ryppyisten silmäkulmien kanssa, mutta viestejä ja silmäniskuja tippui harva se päivä postilaatikkooni. Toisaalta sellainen orjaksi koulutettu mies pysyy huonosti housuissaan kuullessaan, että nainen onkin vailla vain hillitöntä seksiä valot päällä, eikä vaadi häntä pukeutumaan anopin vierailua varten. Olin ehtinyt tavata jo kolme innokasta kandidaattia kahvittelun merkeissä, mutta yksikään heistä ei aivan vastannut kuvitelmaani tulevasta salarakkaastani. Ensimmäinen ehdokas, tymäkkää hiekkä tursuva lappilaismies, lespasi tahtovansa vain ”nusfhia sfhukkelaan” ja kaiveli haarojansa jo kahvilan pöydässä. Toinen näytti vähän elähtäneeltä kiinanharjakoiralta hapsottavine, läpinäkyvine hiuksineen ja pälyili koko ajan hermostuneena ovelle. Kolmas kehui, miten ihanan huorahtava nainen minä olinkaan ja varmisti vielä, että perspanohan olisi varmaan ihan selviö. Kun hän alkoi kaivaa lompakkoaan esille ennakkomaksua varten, poistuinkin kiireesti takavasemmalle. Vannoin itselleni, etten yrittäisi enää ikinä etsiä netistä yhtään miestä. Menin jo treffisivustolle poistaakseni profiilini, kun huomasin siellä tämän Ruotsin sankarin. Lähetin Patrikille kohteliaan vastauksen, missä kiitin häntä kiinnostuksesta, mutta kehoitin etsimään jonkun hellempään daamin itselleen. Viestini sävyn pidin vitsikkäänä, mutta tarkoitin kyllä joka

sanaa. Kalseat vuodet aviovaimona olivat muovanneet minusta hiukan kyynisen ja jäykän, vaikka pinnan alla kyti räjähtämistään odottava tulivuori. Patrik oli kuitenkin sinnikäs ja jatkoimme keskustelua lyhyillä sähköpostiviesteillä. Hän oli asunut Suomessa nuoruutensa ja kävi täällä säännöllisesti, joten kieli oli pysynyt kohtuullisen hyvänä. Siirryimme chattiin jatkamaan pikkutuhmaa jutteluamme reaaliaikaisesti, välillä suomeksi ja välillä ruotsiksi tai englanniksi sekaisin. Patrikin huumorintaju oli vailla vertaa ja yllätyksekseni aloin odottamaan näitä yöllisiä keskusteluitamme. Tutustuimme sen kevään ja kesän aikana paremmin ja joinakin heikkoina hetkinä tunsin jopa hellyyttä häntä kohtaan. Vaikka Patrikin tarina oli niin kliseinen, estynyt puoliso ja hyinen syli, halusin vimmaisesti uskoa syyn olevan pelkästään hänen vaimossaan. Hän vakuutti, ettei halunnut mitään vakavampaa, joten suostuin lopulta tapaamaan hänet. Viikon päästä siitä seisoin satamassa ja etsin häntä katseellani laivalta saapuvasta ihmisjoukosta. Olimme vaihtaneet kuvia ja tiesin etsiä harmaantunutta viikinkiä, jolla on silmälasit. Yhtäkkiä Patrik oli siinä edessäni. Kuvat eivät olleet tehneet oikeutta hänelle, vaan mies oli todella pitkä ja karismaattinen, karheen komea farkuissaan, kuin suoraan Dressmannin mainoksesta. Hän näytti aidosti ilahtuneelta ja otti hellästi kasvonni käsiinsä. ”Kära Sara, miten mukava tavata”. Olin aivan häkeltynyt hänen avoimuudestaan, sillä yleensä kartoin julkisia hellyydenosoituksia. Katsoimme toisiamme silmiin ja hymyilimme. Hän näytti ikäistään paljon nuoremmalta ja oli niin hyväntuulinen. En tiennyt, olivatko kaikki ruotsalaiset sellaisia, mutta epäilin. ”Vi ska diskutera lite först”, sanoi Patrik ja otti kädestäni kiinni. Kävelimme parkkipaikalle, missä hänellä oli auto odottamassa valmiina. ”Ystävänä tuo aina minulle auton tänne tarvittaessa”, hän kuittasi ihmettelyni ja avasi minulle Porschen oven kohteliaasti. Ylelliset valkoiset nahkaistuimet tekivät minuun vaikutuksen, vaikka en halunnut suin surmin sitä hänelle näyttää. Ajoimme läheiseen rantakahvilaan ja aloimme jutella. Kaikki oli niin ihmeellisen helppoa, ihan kuin olisimme tunteneet aina. Hän ymmärsi minua jo puolesta sanasta ja minä häntä. Kaikki näkemäni romanttiset elokuvat tällaisista kohtaamisista olivat aina tuntuneet vain naurettavilta ja typeriltä aikuisten saduilta, mutta nyt tapahtui jotain odottamatonta. Kun hän puhui, katselin miten hänen tuuheat kulmakarvansa liikkuvat ilmeikkäästi. Tai miten hän aina välillä veti sormet hiukan liian pitkien hiustensa läpi, mutta vallattomat kiharat palasivat aina lähtöpaikkaansa, silmille kiusaamaan. Hän hipaisi usein poskeani tai käsivarttani kuin kokeillakseen, olenko totta. Elokuinen tumma ilta saapui tähtineen ja haimme viltit päällemme lämmikkeeksi terassille. Välillä puhuimme toistemme puheen päälle ja välillä olimme aivan hiljaa, vain katsellen toisiamme levollisesti. Se ensimmäinen suudelma, jota olin pelännyt etukäteen, tapahtui jo siellä kahvilassa. Hän maistui makealta ja ensimmäisen kerran elämässäni huuleni löysivät etsimättä oikean paikkansa miehen huulilta. Unohdin tarkkailla itseäni ja antauduin nautinnon valtaan häpeilemättä. Tunsin, miten sisälläni oleva jäinen möykky alkoi hitaasti sulaa ja jalkani kevenivät jokaisen suudelman myötä. Olin halunnut tanssia ja pyöriä Fred Astairen lailla ja riehakas nauruni helähteli nurkista kimpoillen, kuin tuulikannel myrskyssä. Hotellihuoneessa riisuimme toisemme alasti ja rakastelimme varovasti, iho iholla, halusta täristen. Kuuntelimme toistemme hengitystä ja maistoimme suolan. Kun aamu sitten lopulta sarasti, me tiesimme jo. Patrik silitti hellästi selkääni. ”Ymmärräthän, että vaimoni kynii minut ja meistä tulee köyhiä”. ”Ymmärrän”, sanoin hymyillen.